

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Loca Infesta,|| Hoc est:|| De Infestis,|| Ob Molestantes||
Daemoniorvm Et Defvncto-||rvm Hominvm Spiritvs,
Locis,|| Liber Vnvs.||**

Thyraeus, Petrus

Coloniae Agrippinae, 1598

VD16 T 1247

Cap. XXVIII. An, & quæ oratio distinguat humanos à Dæmoniorum
Spiritus?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61332)

videntur: humanis magis conueniant: & humanis magis, quàm Dæmoniorum Spiritibus seruiunt.

Propria videntur esse humanis. quoniam gemere, flere, lachry-
mari hominum sunt propria; vt ob id, quemadmodum ex pro-
pria hominis forma haud leuè; ita hinc, si non magnum, aliquod
saltem argumentum sumi debeat. 14.

Humanis magis conueniunt, propterea, quod testificatio sint
prementis doloris, quem vt præ aliis, exprimant humani Spiri-
tus, Deus in hoc Spirituum ad nos reditu postulare videtur; nimi-
rum vt sic defunctorum miseras mortales intelligant: & ipsorum
exemplo edocti sibi caueant, melioraq; sectentur: quæ Spirituum
diabolicorum planctu & ciulatu, qui alterius ab hominibus natu-
ræ sunt & conditionis, non ita commodè præstari posse videban-
tur. 15.

Sic suspiria hæc atque gemitus, non tam dæmonibus *seruiunt*,
quàm humanis Spiritibus. si non omnibus, profectò bonis & pur-
gandis. Etenim ad commiserationem excitandam omnino apta
sunt. Quidni igitur iis tribuenda, quibus misericordia fieri potest?
At dæmoniorum Spiritus, & misericordia indigni: & misericor-
diam nullam sperant: sperant autem, & digni sunt Spiritus pur-
gandi. 16.

CAP. XXVIII.

*An, & quæ oratio distinguat humanos & Dæmo-
niorum spiritus inter se.*

Non strepitus solùm, tumultus, & inconditi soni audiun-
tur à Spiritibus excitati: audiuntur & *orationes*, quas ad
homines habent: & ob id præsens Disputatio postulat, vt
non strepitus tantùm; verùm etiam *orationes* inuestige-
mus: vt, Vtrum illæ quoque aliquod discrimen suppeditent, in-
telligamus. 1.

Et quidem si vnus generis essent omnes *orationes*, frustra hîc
labor susciperetur: (in vna enim eademque oratione, & quæ sibi
semper est similis, quod discrimen constituas?) nunc quia ora-
tionum genera sunt plura, non potest esse inanis hæc Disputatio:
forsitan etiam eò difficilior, quo genera sunt plura. 2.

Sunt orationes quædam *enunciatiuæ*; in quibus verum est vel
falsum. Sunt aliæ *non enunciatiuæ*; quæ quamuis perfectum sensum
contineant, non tamen verum significant aut falsum. Rursus prio-
res, vel præteritum tempus respiciunt, vel præsens vel futurum.
Posterio- 3.

Posteriores autem nunc deprecatiuæ sunt, nunc imperatiuæ, nunc interrogatiuæ, nunc optatiuæ, nunc vocatiuæ. Præterea omnibus potest accidere, ut vel bonæ sint, vel malæ, &c.

4. Et omnes hæ orationes à Spiritibus habentur: Et, quod magis est, ab omnibus omnes possunt haberi. quocirca & de omnibus examina posset institui. Verùm, quoniam res propemodùm esset infiniti negotij; aliquas, quæ familiariores sunt Spiritibus, & discrimen inter ipsos certius prodere videntur, discutiendæ sunt.

5. Hæ sunt, *apertè mala: ad bonum hortatoria: boni petitoria: occultorum reuelatoria: & vana:* siue, quæ non nisi ostentationis causa, aut leuiter susceptæ sunt.

6. Hæc genera. In singulis generibus species plures. *Apertè mala* sūt, quæ vel in iniuriã cedūt Dei: vel proximis incōmodāt: vel ad hæc inuitant. Primi generis sunt blasphemie: secundi diræ imprecationes, conuitia, contumeliæ, detractiones, mendacia, turpiloquia, & si quæ aliæ. Tertij, quæ ad dictos quouis modo deducunt.

7. *Ad bonum hortatoria*, pro bonorum serè generibus multiplices sūt: sed tamen illorum propriè bonorum sunt, quæ sunt libera, & per nos quouis modo præstantur: ut sunt eleemosynæ, ad Deum oratio, ieiunium, & quarumcunque virtutum officia, &c.

8. *Boni petitoria*, orantis bonum attendunt. quæ & ipse, pro genere bonorum, distribuuntur; & apud Spiritus, potissimum cernuntur in operibus ijs, quibus iuari possunt: ut sunt peregrinationes, sacrificia, orationes, opera misericordiæ corporalia, &c.

9. *Occultorum reuelatoria*, vel præteritum tempus respiciunt, vel præsens, vel futurum. Horum enim, quamuis quædam, natura sua occulta non sint; pro ratione tamen cognoscentium occulta esse possunt. Cum his secreta cordium, quorumcunque, coniunxero.

10. *Vanas orationes* vocamus, in quibus dictorum nihil propositum est: sed quæ ioci aut leuitatis causa suscipiuntur; & vix aliud, quàm loquentium ostentant actiones. Hæ generum species. *An his humani Spiritus distinguuntur à Dæmonibus?*

11. Si aliqua oratione distinguuntur; non nisi *boni petitoria*, atq; *occultorum reuelatoria* distinguuntur. Illa ex se est humanorum Spirituum: Hæc ex se propria Dæmonū. *Cætera tres & Dæmonibus, & humanis Spiritibus* (quamuis non omnibus) *communes sunt.*

12. Tria igitur, ut sua huic assertioni veritas constet, demonstranda sunt. Primum est, esse tria orationum genera, quæ communia sunt Dæmonibus, & humanis Spiritibus quibusdam: quæ ob id Dæmonum

num spiritus ab humanis, vniuersè, non distinguunt. Deinde, vnum genus solis Dæmonibus competere. Tertiū, vnum humanis spiritibus esse proprium, & ob id ex his duobus discrimen inter humanos atq; Dæmoniorum spiritus peti posse. Doceamus singula.

De aperte malis, quod Dæmonibus sint familiares, certum est. Quidni aperte malas affectarent, quorum studium est, vt etiam ex se indifferentes; etiam ex se bonas adulterent? sed & nulla est, in vniuerso malarū genere, quam refugiant: nulla, quam non aliquando vsurpent. Primi & Secundi generis ab ipsorum ingenio non abhorrent, in Dæmoniis probant, per quos plaustra blasphemiarum, conuitorum, detractionum, & mendaciorum quandoq; euomunt. Exempla in promptu sunt. Quidam ipsorum à Theodoro Archimandrita eiciendus ex puella, quam 28. annis miserè vexarat, ipsum vocat meretricis filium, quemadmodū in Theodori vita testatur Georgius presbyter, apud Surium Tom. 2. Alius meretricem clamabat sanctissimam virginem Euphrasiam, cum sibi vim à virgine afferri sentiret. Et hoc in eius vita, Tom 2, apud Surium. Sic in conuitia effundebatur ille, quem S. Maltouius Episcopus eiecit, cuius res gestas describit Sigebertus Monachus. Ab alio debuit Bernardus audire quod porcellos ederet, & deuoraret brassicas. habetur in vita eius lib. 2. cap. 4. Et Benedictus cum aliquando importuno Spiritui non responderet, Maledictus ab eodē, per summam contumeliam est vocatus. teste B Gregorio. Hæc pro primo & secundo genere. Pro tertio genere sunt, qui molestârunt SS. Melaniâ atq; Claram: Vincentium atq; Sedundellum: vt alios innumeros præteream. Melaniæ persuadere conati sunt, vt relicta fide orthodoxa, sectaretur blasphemiam Nestorij, vt in eius vita habetur apud Surium, Tomo 1. Claræ, vt de studio orandi aliquid remitteret. & hoc apud Surium Tom 4. Vincentio, vt relicta seiori vitæ disciplina, genio in florida ætate indulgeret, teste Petro Panormitano, lib. 1. cap. 6. in vita eiusdem. Sedundello, vt valefaciens eremo, patrandis miraculis operam nauaret, quemadmodum habet Gregor. Turonens. in vita Friardi ca. 10 lib. de vita Patrum. fuit alius quidam. cuius cap. 92. nequitiam referemus, qui scædissimum coitum mulieri cuidam suavit, & persuasit.

Veruntamen quamuis hæc Dæmonibus familiares sint, non tamē solis sunt familiares. Etiam damnatis defunctorum Spiritibus cōueniunt Non refugiunt hi blasphemias; quibus datum est os loquens magna & blasphemias. Apocal. 13. Non refugiunt mendaces; qui socij sunt.

Q

DE LOCIS INFESTIS

122

sunt Patris mēdaciorem. Non mali imprecatorias; qui omnes vel-
lent esse socios pœnarum. Non calumniatorias, aut detractorias,
qui, vt Dæmones, magna erga viuentes *flagrant inuidia*, &c.

5. *Hortantur etiam ad bonum aliquando Dæmones.* Non quòd bene no-
bis velint; sed vt sub specie boni elaqueent, & decipiāt. Itaq; ad bo-
na malè hortantur. Non curant verſipelles, quid agant miſeri mor-
tales; bonum an malum; modo operum authores perdant, & ad æ-
terna ſupplicia pertrahāt. Ioanni Garlino Eremitæ, cuius Theſi 10.
cap. 14 mentionem fecimus, quidam ſuaſit, ne filiam comitis Bar-
celonēſis Guiſfrę, quam ille in ſui cuſtodiam ſuſceperat, à ſe dimit-
teret, magnoq; animo contra carnis tentationes certaret: verùm
fornicationis atq; homicidij ſubſecuta vitia veteratoris animum
prodiderunt. ſic alius Iuſtinæ egregiè ſuaſit virginitatem; verun-
tamen ita, vt propoſita difficultate & periculo auerteret virginem
à virginitatis propoſito. quemadmodum in eius vita ſcribit Meta-
phraſtes. Alius ſub forma puellæ in Eremo errantis, S. Victorino
Epiſcopo vrbis Aminternæ, cùm eremum incoletet, commenda-
uit hospitalitatem, atq; vt ſibi, nocte inſtante, in eadem cella per-
manere; & contra beſtias tutò eſſe liceret, rogauit: & perſuaſus vir
ſanctus, luxuriæ crimen incidit. Ita Ado Treuirenſis in Martyrol.
Et fuit, qui doceret S. Gutlacum Anachoretam, leuioreſ eſſe pro
ſancto viro abſtinentias biduanas, aut triduanas in hebdomade: æ-
mulandum eſſe ieiunium quadraginta dierum Moyſis & Elię: ſci-
licet, vt grauiori abſtinentia vitam abrumperet. Apud Surium
Tom. 2. in eius vita. Hæc cauſa fuit, quæ B. Antonium mouerit, vt
etiam bona conſulentibus Spiritibus non putauerit acquieſcendū.
*Si orare, inquit, compellunt: ſi ieiunia ſuadent, non ex eorum nos meritis
id agamus, ſed ex noſtra conſuetudine.* Ita de Antonio, in eius vita, A-
thanafius.

6. *Et in hoc Dæmonum emulatores ſunt mali hominum Spiritus.* Depre-
henſum eſt, hos quoq; ſua oratione, aliquibus bonorum fuiſſe au-
thores: verùm peruerſo animo, prauo nocendi ſtudio. Cuius hoc
clarum argumentum, quod, vt Dæmones, bene agant nihil; vt ſæ-
pius ex B. Gregorio dictum eſt.

7. Tertium orationum genus, à quo nec Dæmones, nec damnato-
rum hominum Spiritus abhorrent, eſt; *quod vanitatis ſeu leuitatis eſt
plenum.* An hoc poteſt alienum eſſe à Dæmonibus; qui à Domino.
(Iohan. 12.) *Principes dicti ſunt mundi? mundi, in quo vanitas vanitatum,
& omnia vanitas? Eccleſ. 1.* An à damnatorum Spiritibus? quorum ſtu-
dium,

diu. & cor (cuius oratio index est) dum uiuerent, in vanis mundi rebus, & negotijs fuit totum.

Non igitur hæc orationum genera humanos Spiritus à Dæmonibus distinguunt, quia nec solis conueniunt humanis; nec solis Dæmoniorum Spiritibus, quemadmodum demonstratum est. 8.

Licet verò *totum* Dæmoniorum genus, à *toto* humanorum Spirituum non distinguant; distinguunt tamen *totum* Dæmoniorum genus ab *aliquo* humanorum Spirituum: illis scilicet, à quibus Deus purgatorias pœnas exigit. His nec conuenit *oratio apertè mala*: quia peccare non possunt: Nec quæ ad bonum, *malo sine* hortetur: quia hæc peruersa est. Nec *vana* aut *leuis*: ut qui, quæcunque loquuntur, magno cum consilio & ratione loquantur. 9.

Porro *occultorum reuelatrix oratio* (si tamen vera sit, & non falsa) *pulchrè Dæmones ab hominibus distinguit*. quia & Dæmones hæc possunt: & homines, quia ignorant, reuelare non possunt. Credendum non est, quòd Spiritus defunctorum, non beatorum, corporibus exuti, *mox* plus vi cognoscendi hâc valeant, adeoque cognoscant *hic*, quàm valuerint, & cognouerint corporibus inclusi. Cùm igitur corporibus inclusi, *occulta*, per se, non cognouerint, & reuelare nequierint; poterunt corpora exuti? At Dæmonum scientiam *occulta* non latent. Multis viis & rationibus ex iis quædam assequuntur: quemadmodum norunt docti. Quocirca & quæ tempore Romani Argiropoli Imperatoris in Tracensî prouincia, apud radices montis Cuzenæ, vox miserabilibus eiulatibus & lamentis à Mense Martio ad Iunium exaudita est, & clades Romanorum in Celisyria portendit, Dæmones, non humanos Spiritus prodidit. De hac Cedrenus. Sic Dæmonium fuisse dicimus, & non humanum Spiritum, qui Curtio Rufo prædixit, futurum; ut Romam proficisceretur: honores ibidem gereret: & cum summo imperio in Africam rediret, de quo Thefi 4. ca. 26. ex Plinij lib. 3. Ep. Sic deprehensus est esse Dæmon, ille, qui se Ducem Betaniæ Gerardum dicebat, in agro Furnensi pagi Eggafredi, cuius mentio facta est Thef. eadem, eodem capite. postquam occultum quoddam crimen inter Hillinum quendam religiosum virum, quod ille in iuuentute cum Theta virgine commiserat, prodidit. Rem prolixius describit Iacobus Meyerus lib. 5. Annalium Flandriæ, circa annum Domini 1153. 10.

Et *oratio, boni petitoria, humanos Spiritus* (quamuis non omnes) 11.

Q2

nes)

nes) à *Dæmonibus* distinguit. Quid ita? Quia *Dæmonibus*, vt aliquod sibi bonum petant, non conuenit: & si petunt; simulatè, non verè petunt. Verùm de hoc, posterius Capite quadragesimo.

CAP. XXIX.

An, & quomodo molestijs, quæ afferuntur: & malis, quæ inferuntur, Spiritibus auctoribus: possint distingui humani Spiritus à Spiritibus Dæmoniorum.

1. **F**acilè aliquis in illam sententiam concesserit, vt ex *malis & molestijs*, quæ à Spiritibus afferuntur, nullum putet discrimen, quo humani à *Dæmonum* distinguantur, posse deprehendi: Non solùm idcirco, quòd tam humani, quàm *Dæmonum* possint esse molesti; verùm etiam, quòd vtrique magna aliquando mala & detrimenta attulerint.

2. *Sunt molesti, sine vlla corporis læsione, Dæmonum Spiritus.* Res est clara quotidianis exemplis: & si vetera postulantur; probant inter alios, Spiritus, qui, in Scotia, arcem Sterlingi, gemitibus horridam reddiderunt. de quibus cap. 1. Sunt quoque, sine vlla corporis læsione, molesti Spiritus humani. vt probat Cleonica Byzantinæ virginis Spiritus; qui sola sua præsentia grauis fuit Pausaniæ Spartanorum Regi. quemadmodum dictum eodem primo; Cap.

3. *Influxerunt vulnere Dæmonum Spiritus.* Expertæ sunt hoc, & suo malo probant, Virgines Verretensis Monasterij: & qui ex fodina Georgiana sublatus est operarius. de quibus l. cap. Et humanos Spiritus infligere posse, atque ad eò infligere; probat Spiritus matris Neronis; qui, vt Suetonius loquitur, aliquando *verberibus furiarum in ipsum sauijt*. Confirmant idem exempla Petri Apostolorum Principis, & B. Virginis Matris. De Petro refert Beda, lib. 2. cap. 6. historiarum Anglorum, quòd Laurentium Cantuariensem Episcopum, à grege tenero, & Christo recens initiato, fugam meditantem, nocte flagellis ceciderit. De Virgine Matre Nicephorus, lib. 18. cap. 33. quòd impio cuidam hospiti dormienti astiterit; verbis primum perstrinxerit; deinde vimine eius genua, circumcirca velut exarsans, circumscripserit; ille verò à somno excitatus, à reliquo corpore disrupta inuenerit: & iustum Dei iudicium, non oris solùm testimonio, sed corporis quoque habitu promulgauerit.

4. *Attulerunt mortem Dæmones.* exemplo sunt illi, de quibus l. cap. duo